

סוללים דרן

בונים חירות תודעתית

חוברת מאמרים

תוכן עניינים

<u>4</u>	<u>מי מעצב לנו את הדעות?</u>	<u>1</u>
7.	<u>ברוך הבא למועדון – כך עובד מפעל טיפולי ההמרה</u> <u>לקבוצת ההשתייכות</u>	<u>2</u>
<u>10</u>	<u>כאן צובעים את העתיד</u>	<u>3</u>
<u>13</u>	<u>טשטושים פוליטיים וחוק האחדות האמיתי</u>	<u>4</u>

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

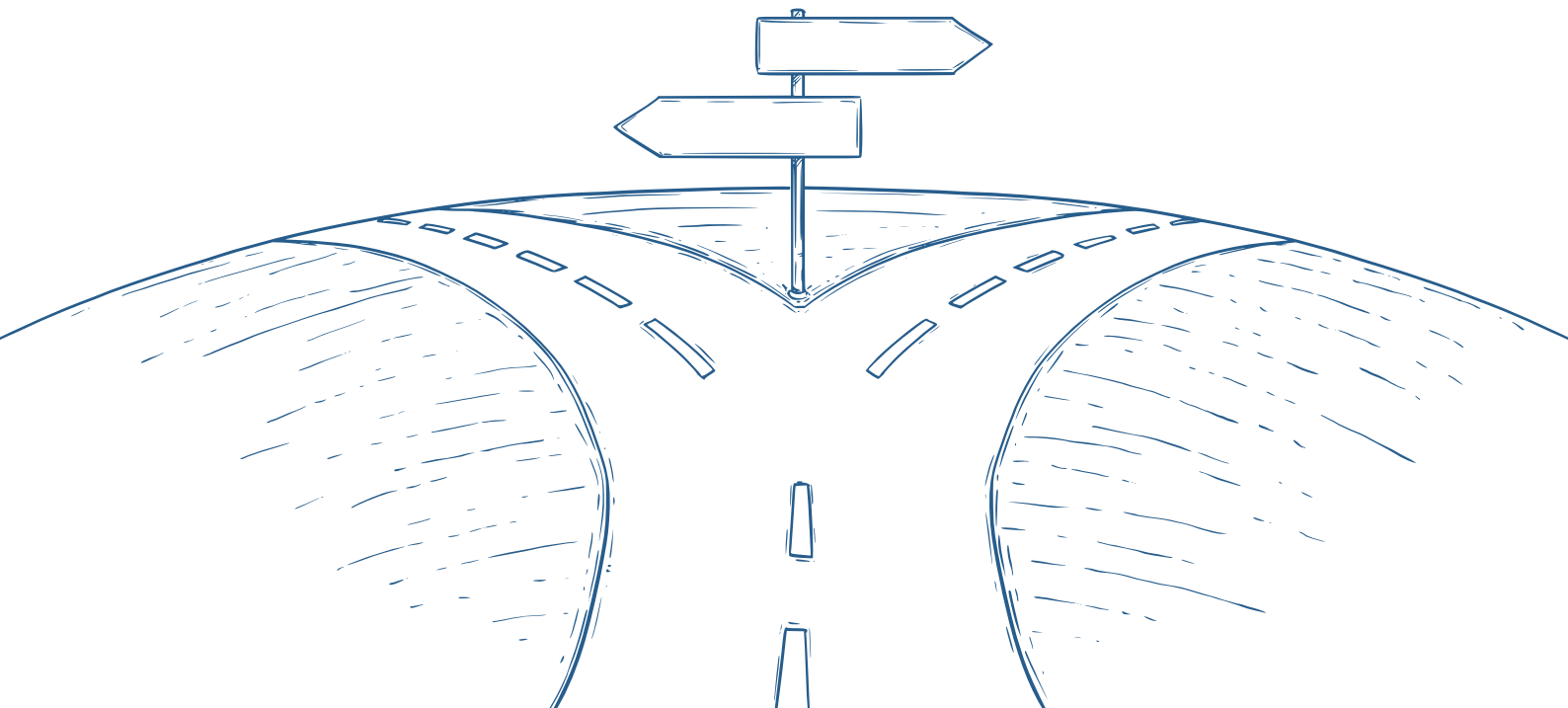
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: ooffice@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

מי מעצב לנו את הדעות?

איתי אסמן

א. אתם בעד ועדת חקירה ממלכתית או נגד?
מה יותר מטריד אתכם - פרשיית הפצ"רית או 'אלימות המתנחלים'? האם הדבר שהכי חשוב עכשיו הוא חוק הגיוס או ממשלת אחדות?
כיצד אנחנו מקבלים החלטות לגבי הדברים החשובים בחיים הציבוריים? מה הקריטריונים שלנו כדי לקבוע האם אירוע מסוים הוא חמור או שאפשר 'להכיל' אותו?

מדוע לפני שנתיים הייתה על סדר היום הציבורי 'ממשלת אחדות' והוסבר שרק כשאנו מאוחדים ננצח, ואילו עכשיו סדר היום הציבורי הוא 'ממשלה ציונית בלי החרדים' ודגש על כך שאחדות אינה הערך העליון?

ב. על פי ההבנה הבוגרת, אך החלקית, מה שמעצב את תפיסות העולם שלנו הם תחומי הידע שאנו צורכים. אדם שיש לו מעט ידע מגבש דעה לגבי דבר מסוים, ואז ככל שראייתו מתרחבת הוא מגבש דעה אחרת. וכאשר הוא נשאל על שינוי דעתו, הוא אומר "דברים שרואים מכאן לא רואים משם", כאמירתו המפורסמת של אריאל שרון על החלטתו להתנתק מחבל עזה.
הדבר המעצב את עולם הרעיונות של כל אדם הוא לא רק הידע שהוא רוכש, אלא קטגוריות החשיבה שלו.

הדרך שבה אנחנו ניגשים למחלוקת מתחילה קודם כל בשאלות מי מגדיר את 'גבולות הגזרה' של המחלוקת ועל פי אילו קטגוריות חשיבה אנחנו מנתחים את המציאות.

לדוגמה, קטגוריות החשיבה של הרפורמה המשפטית לפי הימין עסקו בסמכויות מערכת המשפט מול אלה של הכנסת והממשלה, אך השמאל ראה בה ערעור על עקרונות הדמוקרטיה באופן שהוא תופס אותה. ומי שמאמין במשפט התורה, בכלל לא רואה במערכת המשפט האזרחית גורם מכריע.

אבל מה מעצב את קטגוריות החשיבה? מה גורם לאדם אחד לקרוא לעזיבת חבלי מולדת 'גירוש' ולאדם אחר לקרוא לזה 'התנתקות'? 'רפורמה משפטית' או 'הפיכה משטרית'?

ג. בדורנו, מעצב התרבות החשוב הקובע מהן קטגוריות החשיבה שלנו קרוי בסוציולוגיה 'קבוצת ההשתייכות'.

מדובר בקבוצה שאדם מרגיש שהוא חבר בה ומזוהה איתה, ולא רק טכנית אלא בקשר חי, כמו משפחה או חוג חברתי. הקבוצה הזו משפיעה על התנהגותו של הפרט ודורשת ממנו התאמה לנורמות הקבוצה. הדרישה הזו נאמרת לעיתים בקול, ולעיתים היא מרומזת בהפעלת לחץ חברתי.

בשנת 2016 נשא נשיא בית המשפט העליון לשעבר, אהרון ברק, נאום בכנס השנתי של העמותה למשפט ציבורי, ושם אמר: "צריך להבין שבית המשפט העליון הוא משפחה אחת, גם אם יש דעות שונות - טובתה של המדינה היא

כיצד אנחנו מקבלים החלטות לגבי הדברים החשובים בחיים הציבוריים? מה הקריטריונים שלנו כדי לקבוע האם אירוע מסוים הוא חמור או שאפשר 'להכיל' אותו?

”
מושג מקביל נקרא 'קבוצת התייחסות' – מדובר בקבוצה חברתית המשפיעה על ההתנהגות, הדעות והעמדות של האדם, אך הוא אינו חבר בה

שיהיה בית משפט קוהרנטי, שהיחסים בו יהיו כמו במשפחה, עם כל חילוקי הדעות. לא ניתן להכניס למערכת הזו מישהו שאיננו חלק מהמשפחה”.

אין כוונת ברק לומר שיש למנות ממש על פי קרבה משפחתית, שהרי זהו נפוטיזם האסור בחוק. אלא כוונתו היא, שיש לקבל למערכת המשפט רק אנשים המזוהים עם קבוצת ההשתייכות של אהרון ברק. ממש כמו מדיניות 'הפנקס האדום' של דוד בן גוריון, בה רק האנשים השייכים לקבוצת ההשתייכות של מפלגתו יקבלו עמדות מפתח במדינה ויוכלו לעצב את המדיניות הציבורית.

כך השמאל תופס עד היום את המושג 'דמוקרטיה' - קבוצת ההשתייכות שלהם קובעת את המוסר וזכויות האדם.

הימין, לעומת זאת, חושב שהכוונה ב'דמוקרטיה' היא לריבונות הרוב.

מושג מקביל נקרא 'קבוצת התייחסות' - מדובר בקבוצה חברתית המשפיעה על ההתנהגות, הדעות והעמדות של האדם, אך הוא אינו חבר בה. למשל, יכול להיות איש צבא שקבוצת ההתייחסות שלו הם אנשי האקדמיה והמשפט, הוא קצין לוחם בצה"ל אך הוא מאוד מושפע ממשפטנים ומאמין שהם יקבעו לו מה מוסרי ומה לא מוסרי.

בעבר כינס קצין חינוך ראשי אלעזר שטרן ועדה של פרופסורים שיקבעו את המוסר הראוי לצה"ל. אף שהם לא היו קצינים לוחמים, הם היוו את קבוצת ההתייחסות של בכירי צה"ל והם ניסחו את 'רוח צה"ל' והמוסר הצה"לי הרשמי הקיים עד היום.

ד. מי קבוצת ההשתייכות וההתייחסות של החרדים?

המאפיין המרכזי של המגזר החרדי, לפלגיו השונים, הוא שכולם מחשיבים את גדולי ישראל, מעבירי המסורת מדור לדור. לא מספיק שהם יהיו חכמים, אלא הם צריכים להיות גאונים גדולים, בעיקר בתלמוד. זוהי קבוצת ההשתייכות וההתייחסות של החרדים, והן קובעות לחרדים את קטגוריות החשיבה ואת הנורמות. הם יקבעו אם חוק הגיוס הוא מוסרי או לא ומה מתאים לחרדים.

”
**גם לציבור
הדתי יש
קבוצת
השתייכות
אך היא
אינה
אחידה,
ולכן אפשר
למצוא את
הכיפות
הסרוגות
מפוזרות
בכל
קבוצת
הקשת
הפוליטית**

לכן, הניסיון של כל מיני רבנים ליברליים לטעון שהחרדים מתונים ורק ההנהגה שלהם קיצונית הוא חשיבה מנותקת מהמציאות, שאינה מכירה את המושג 'קבוצת השתייכות'. המחשבה שאפשר 'לחנך' את החרדים מחדש תוך ניתוק מקבוצת ההשתייכות שלהם מבוססת על דמיונות שווא ואף מדיפה ריח של התנשאות.

ה. המגזר הדתי-לאומי מעריך תורה ומכבד תלמידי חכמים, אבל בהכללה אינו רואה בגדולי ישראל הסרוגים את קבוצת ההתייחסות שלו, לא רואה אותם כקובעים את המוסר או את הנורמות. הציבור הסרוג אינו מקשה אחת. יש בו חלק שקבוצת ההתייחסות שלו היא האליטה החילונית, ודרך המבט שלה הוא יחליט מתי מעשה מסוים הוא קידוש השם ומתי הוא חילול השם; פקידים בעמדות מפתח והתקשורת הם הקובעים עבורו מהו עולם הציפיות מהדתיים.

הפוליטיקאים של הציונות הדתית אינם קבוצת ההשתייכות של הציבור הדתי, כי התקשורת כל הזמן מבקרת אותם, ומי רוצה להיות שייך לקבוצה מבוזה?

סיכומו של דבר, גם לציבור הדתי יש קבוצת השתייכות אך היא אינה אחידה, ולכן אפשר למצוא את הכיפות הסרוגות מפוזרות בכל קבוצות הקשת הפוליטית. בגלל חוסר ההשתייכות של המגזר האידאליסטי הזה קמים כל מיני ארגונים תחת כסות של אחדות ו'הסכמות רחבות' וממליצים לדתיים להשתייך אליהם - לקבוצת השתייכות של אנשים שלא רוצים להגדיר את עצמם והקוראים לעצמם 'פוליטיקה חדשה', והם אלו שמעצבים עבורם את קטגוריית החשיבה שלפיה כולם קיצוניים ורק מי שמשתייך לקבוצה שלהם הוא מתון ובאמצע.

ו. לסיכום, אף שנראה שהאדם מעצב את קטגוריות החשיבה שלו בבחירה חופשית ובצורה עצמאית, לאמיתו של דבר הוא עושה זאת על פי קבוצות ההשתייכות וההתייחסות שלו. הן מעצבות עבורו את קטגוריות החשיבה ואת גבולות הגזרה של המחלוקת.

בקיצור, אמור לי מי קבוצת ההשתייכות שלך ואומר לך מה קטגוריות החשיבה שלך.

ברוך הבא למועדון - כך עובד מפעל טיפולי ההמרה לקבוצת השתייכות

איתי אסמן

א. כיצד קורה שאנשים שהיו בעברם אנשי ימין, הופכים להיות אנשי שמאל לאחר הגעתם לתקשורת?

כיצד קצינים התקפיים, שכל הווייתם וגאווותם הייתה חיסול מחבלים, התחילו, אחרי שעלו בסולם הדרגות, לעסוק ב"איום הפנימי והשסע בחברה הישראלית"?

קצין יכול להיות מפקד חטיבה או אוגדה 'עם סכין בין השיניים', ולפתע הוא מתחיל 'לזהות תהליכים' שכאילו דומים לגרמניה הנאצית בחברה הישראלית, או לדבר כל הזמן על 'המדרון החלקלק' של התהליכים האלה, אף שאין זה קשור כלל לתפקידו כגנרל.

אחרי שהבנו את עוצמתו של מעצב התודעה הקרוי 'קבוצת השתייכות', צריך להבין כעת כיצד קורה הדבר בפועל.

כיצד עוברים קבוצת השתייכות, ואיך 'טיפול ההמרה' מתבצעים?

ב. במדינת ישראל ובארה"ב קיימים 'מכוני מנהיגות' למיניהם, המציעים למשתתפיהם חזון גדול, רעיונות גדולים, ובעיקר - השתייכות למועדון יוקרה. ומי מאיתנו לא רוצה להתחבר לאנשים חשובים ומשפיעים? לאחרונה כמה סערה סביב מינוי הפצ"ר, לאחר שהתגלה שעבר הכשרה של קרן וקסנר. בתגובה לגלגו אחרים, שכמה שבועות בתוכנית הכשרה לא יכולים לשנות את דעותיו של אדם. מה הוא כבר הספיק ללמוד שם? הזלזול הזה מבטא בעיקר חוסר הבנה של מהי 'קבוצת השתייכות' ועד כמה היא משפיעה.

בתוכניות ההכשרה הללו העיקר אינו התוכן הנלמד, אלא החיכוך עם קבוצת מועדון היוקרה המייצר קבוצת השתייכות, ומתוך כך נוצרות קטגוריות חשיבה חדשות.

ה'נטוורקינג' (רישות עסקי), המפגש עם אנשים בעלי השפעה, קושר את האדם ל'קבוצת איכות' בעלת תפיסת עולם שונה, וכך מתחילים 'טיפולי המרה'. ללא איומים, ולא דווקא על ידי העמקה בטקסטים מכוננים. רק באמצעות ההצטרפות לקבוצת השתייכות 'יוקרתית' המקנה לך זהות ושאיפות.

וכך, חניכים רבים נכנסים לשם כשהם בקטגוריית ה'נייחים' - מחוברים ללאומיות, למסורת ישראל, למולדת, ויוצאים משם 'ניידים' - גלובליסטים, מחוברים 'לעולם הגדול', עם ערכי מוסר אוניברסליים, ליברליים-פרוגרסיביים ו'הומניים'.

ג. למי מכוני ההכשרה האלה פונים? הפנייה נעשית בעיקר לאנשים בעלי השפעה. קרן וקסנר, מכון מנדל או תוכנית 'מעוז' פונים - כל אחד בתחומי ההתמקדות שלו - לבכירי מערכות הביטחון, לבעלי תפקידי מפתח במשרדי

כיצד קצינים התקפיים, שכל הווייתם וגאווותם הייתה חיסול מחבלים, התחילו, אחרי שעלו בסולם הדרגות, לעסוק ב"איום הפנימי והשסע בחברה הישראלית"?

”
**אנשים המגיעים
 למכונים אלו, אינם
 מגיעים בדרך כלל
 עם ביקורתיות חדה
 ועם יכולת
 התמודדות עם
 התכנים הנלמדים**

ממשלה, למנהלים, לאנשי חינוך, לראשי תנועות נוער (גם דתיות) ול'מובילי דעת קהל'. הם מציעים הכשרה יוקרתית כדי להיות 'מנהיג'. ומי מאיתנו לא רוצה להיות מנהיג? מי מאיתנו לא מעוניין להשתתף בהכשרה שיש בה אנשים חשובים ובעלי השפעה? **היוקרה היא שם המשחק.**

אנשים המגיעים למכונים אלו, אינם מגיעים בדרך כלל עם ביקורתיות חדה ועם יכולת התמודדות עם התכנים הנלמדים. ובעיקר לענייננו - גם המוכשרים שבהם אינם מכירים בדרך כלל את כוחה והשפעתה העוצמתית של קבוצת ההשתייכות.

ד. מה קורה לאנשים שעוברים במכוני ההכשרה האלו?

ראשית הם עוזבים, נפשית בעיקר ולאוו דווקא פיזית, את קבוצת ההשתייכות הקודמת שלהם. הם מתחברים לאנשים בעלי יוקרה והשפעה. החיבור איתם גורם לעיתים לתחושת 'אליטיזם'. ואז, קטגוריות החשיבה שלהם מתחילות להשתנות בהדרגה.

כי התוכן המועבר במקומות האלו ודרכי העברתו נהגים על ידי טובי המוחות. במתק שפתיים, תוך הסתמכות על מקורות לא מגוונים כלל, **יוסבר שם שהפוליטיקאים ונבחרי הציבור הם מושחתים וחסרי כל ידע ומומחיות. ואילו הפקידים, מערכת המשפט, מערכת הביטחון והאקדמיה - הם האנשים האחראיים והמקצועיים.** שומרי הסף, כידוע. וכך, בתהליך איטי אך שיטתי, יחלחלו תפיסות אנטי דמוקרטיות אלה כארס בגוף בריא.

בנוסף, יעסקו שם בשסעים שבחברה הישראלית ובאחראים להם, שהם כמובן נבחרי הציבור, ובכך שזהו האיום הכי גדול שיש על המדינה, יותר מחמאס ומאיראן.

בתחילת המלחמה, לאחר שהתגלה שאוניברסיטת הרווארד, שבמסגרתה מתקיימת התוכנית של קרן וקסנר, אינה מגנה את מעשי חמאס - כתב רענן אביטל, מנכ"ל קרן וקסנר בישראל, מאמר שכותרתו: "קרן וקסנר הדגימה מהי ציונות כשעזבה את הרווארד לאחר 35 שנים". ממש מעשה אצילות מרשים.

חפשו

קבוצת

השתייכות

לאומית

ומחוברת

למסורת

ישראל,

ולא

'אקדמית' -

כביכול

ואנטי

לאומית. זו

היוקרה

האמיתית

רגע, אבל מה בדיוק למדו בכירי מערכת הביטחון במשך 35 שנה בתוכנית הזו ובאוניברסיטה הזו? תנחשו לבד.
שום ועדת חקירה לא תחקור את זה. וקרן וקסנר ממשיכה עד היום את התקשרותה עם המדינה.

ה. הקרנות ומכוני ההכשרה האלו לא מציעים רק ידע יבש, שאיתו אפשר להתמודד באופן לוגי תוך ויכוח נוקב ופתוח.
זכרו, מרחב הגמישות המקסימלי שיאפשר המארח - ראש המכון - יוכל להתקיים רק עד למקום שבו האג'נדה שלו יוצאת כאשר ידה על התחתונה.
הקרנות ומכוני ההכשרה מקשרים את החניכים לקטגוריות החשיבה שהם רוצים בהן, דרך המפגש האנושי. וכך, במקום לעסוק בחיסול חמאס מתעסקים בדמוקרטיה הישראלית, ובמקום לעסוק בעוולות מערכת המשפט מתעסקים בפוליטיקאים.
לא מעט אנשים דתיים המחפשים עניין, יוקרה ואף שיפור כלכלי הולכים אף הם למכוני ההכשרה האלו, כולל ראשי תנועות נוער, ולאחר מכן מנחילים את תפיסת העולם ה'נאורה' לחניכים שלהם.
גם בכירים במערכת הביטחון חוזרים 'נאורים' יותר מאוניברסיטה יוקרתית בארה"ב, שם הם 'מגלים את העולם האמיתי' ומתנתקים לחלוטין מקבוצת השתייכות המקורית שלהם ומנורמות המוסר הקודמות שלהם.

ו. המבחן הוא עצום ואינו קל.

היוקרה המתלווה לתוכניות שכאלו היא רבה, ולעיתים כבר כמעט אין ברירה אלא להשתתף בהן כדי לשפר את תנאי המשכורת או לצאת מהבדידות החברתית, וכי משרד החינוך או משרד הביטחון לוחצים.
בכל מקרה דרושה בדיקה קפדנית - לא רק של ראשי התוכניות ותוכני הלימוד, אלא בעיקר של החותם המוטבע בהתנהלות של בוגרי המכוניים הללו לאורך זמן.

בקיצור, **חפשו קבוצת השתייכות לאומית ומחוברת למסורת ישראל, ולא 'אקדמית' - כביכול ואנטי לאומית. זו היוקרה האמיתית.**

כאן צובעים את העתיד

אודי בן חמו

כיצד קורה שאנשים השייכים למחנה הלאומי משנים את עורם וחוסים תחת קורת גג של בליל סיסמאות ריקות, נבובות ואף מביכות?

א. דודתו של טום סויר, פולי, הטילה עליו משימה מעיקה: **צביעת גדר הבית**. מצויד במברשת ובדלי צבע יצא טום למשימתו, בוש ונכלם מתגובותיהם הצפויות של חבריו על מצבו העגום בשעה שהם הולכים לחפש הרפתקאות חדשות בפנים צוהלות.

כשהגיע חברו, עשה טום את עצמו כאילו לא הבחין בו. הוא הביט בגדר והמשיך בסיווד. לאחר מכן עצר, בחן את משיחת המברשת האחרונה בעין של אומן והביט בתוצאה. **כשחברו הקניט אותו על עבודתו, אמר לו טום שזו בכלל לא עבודה, זה מעשה אומנות, ושהוא שמח מאוד על האמון שדודתו נתנה בו.**

כך החל החבר לשנות את נקודת מבטו על המשימה. **היא הפכה ממטלה מעיקה למעשה אומנות נחשק המעיד על מבצעו, והוא ביקש מטום שיאפשר לו להשתתף במשימה היוקרתית.**

לאחר שטום ייקר את מלאכת הצביעה, הפכה הצביעה לנחשקת עוד יותר. לאחר זמן מה 'ינאות' טום לאפשר לחברו להשתתף בצביעה, וכך מצא את עצמו לאחר זמן מועט מביט בחבריו צובעים בעצמם את הגדר, בעוד הוא יושב בצל ונהנה מעבודתם של התמימים השימושיים.

ב. **"אם אנחנו לא מפרקים אותם באמת, אז הדמוגרפיה באמת כבר מדביקה פה את האירוע; החדשות הטובות הן שיש לנו את הכלים",** כך אמרה שקמה ברסלר.

החלוקה הפוליטית במדינת ישראל מציגה תמונה ברורה מאוד - רוב מוחלט למחנה הלאומי.

במציאות הזאת אין לשמאל שום סיכוי לחזור לשלטון, **אלא אם כן יחלק אחרת את העוגה החברתית והפוליטית ויספר סיפור שונה, ציני ומתוחכם.**

עיינו במסריהם של בנט, יועז הנדל, הרבעון הרביעי, ארגוני מילואימניקים למיניהם שניכסו לעצמם בשחץ את כל משרתי המילואים, ותוכלו להתרשם משפע הסיסמאות המעידות על כך: **"ברית המשרתים", "אנחנו נחזיר את השפיות", "אין ביביסטים ואין קפלניסטים" ועוד.**

מחנה המרכז-שמאל - אם נקבל לרגע את ההגדרה השקרית של 'מרכז' - מגובה כמובן במפלגות הערביות, צריך בסך הכול להעביר אליו כשלושה מנדטים כדי ליצור גוש חוסם לרוב עם ישראל.

אחרי שיושג הגוש החוסם והמחנה הלאומי ונתניהו יורדו מקדמת הבמה, יהיה אפשר לזרוק לימין כמה פירוורים ולהרכיב ממשלה משותפת, אבל **השלד העיקרי יהיה בנוי על מפלגות שמאל, שיבשרו לעם ישראל סוף סוף 'ריפוי ואיחוי' מרנינים.** כבר היינו בסרט הזה. זו פשוט אותה הגברת בשינוי אדרת.

ג. **מטרת העל של השמאל כלל אינה לשכנע בצדקת דרכו.** כבר מזמן לא מתקיימים במרחב הציבורי שום דיון רציני ונקי על ערכים והסכמה על

במציאות הזאת אין לשמאל שום סיכוי לחזור לשלטון, אלא אם כן יחלק אחרת את העוגה החברתית והפוליטית ויספר סיפור שונה, ציני ומתוחכם

”
הוא יכול לקחת את חיי
השגרה חסרי הברק
ולהפוך אותם למלאי
תשוקה ולמסנוורים
בהילת אורות צבעוניים
של אחדות נפלאה, של
שיח כן וחיבוק חם
ואוהב מצד שאריות
האליטה

כללי משחק, כך שהמנצח בקלפי יוכל לקדם את ערכיו. בנוגע לחלוקת הארץ, לרפורמות משפטיות הכרחיות, לתיקון מעמד הפקידות במדינת ישראל, לפרוגרס המתפשט ועוד - אין שום דיון, רק מאבק כוחני של מיעוט חסר עכבות מהשמאל, המתמרן מיעוט אחר מהימין הצמא להכרה חברתית.

ד. טום סויר גרסת תשפ"ו

אם נחזור לטום סויר, נוכל ללמוד על השיטה המתוחכמת שהשמאל פועל בה. הרעיון פשוט: לגרום לציבור מסוים לחוש שהוא יכול להגשים את חלומו. הוא יכול לקחת את חיי השגרה חסרי הברק ולהפוך אותם למלאי תשוקה ולמסנוורים בהילת אורות צבעוניים של אחדות נפלאה, של שיח כן וחיבוק חם ואוהב מצד שאריות האליטה. כך יוכלו הצמאים להכרה ולליטוף להתקבל למועדון ה'מקובלים' היוקרתי, ולא יכנו אותם עוד 'אוכלי מוות', 'משיחיים הזויים' וכיוצא באלה. לכאורה, כמובן. לכן הם מצטרפים ליוזמות ולארגונים המקדמים אחדות לכאורה, כמו הרבעון הרביעי, וגם מגיעים באובססיביות לכיכר החטופים או שותים בצמא את דבריו של בנט.

ה. איש מהארגונים הללו לא יצהיר כמובן באומץ, בגבורה ובעמידה איתנה שהוא יטפל במערכת המשפט, יתבע אחריות מבכירי צה"ל על חלקם בטבח שמחת תורה, ידרוש צדק כלפי לוחמי צה"ל והמשפחות השכולות עקב התנהלות הפצ"רית או יסגור את גלי צה"ל. הם ידברו רק על 'הסכמות רחבות' ובשלב סיסמאות הערבות מאוד לאוזני מי שצמאים לאחדות באמת, ולכן עיוורים למניפולציה שעושים עליהם.

אבל בסוף - ראשי המתמרנים האלה ישבו בצל, כמו טום סויר המשועשע, ויצחקו בפניהם של כל התמימים שלא הבינו לאן לוקחים אותם.

ו. הבעיה הגדולה יותר היא, שנפגעי המערכות הדורסניות המחייבות טיפול דחוף, כמו משפחות שכולות רבות, לוחמי צה"ל נרדפים, משפחות שיקיריהן נרצחו בנובה ועוד רבים רבים - לא יצחקו כלל.

הם ישבו בצד מכונסים בכאבם, ויראו כיצד, בשל מחשבות נאיביות על אחדות וריפוי, רק הועמק הבור הלאומי והפרטי במקום שייסגר.

בע"ה, בזכות גיבורים חדורי חירות תודעתית וזקופי קומה יכול נוכל גם לאתגר הזה.

טשטושים פוליטיים וחוק האחדות האמיתי

עזרא הימן

בשנים האחרונות, עוד לפני הרפורמה והמלחמה וביתר שאת לאחריה, נעשים ניסיונות חוזרים ונשנים למשיכת השמיכה הפוליטית שמאלה בטענות ומענות למען אחדות. כדי להצדיק משיכה זו מטשטשים פעמים רבות את המחלוקות הציבוריות על הדרך, בטענה שהן בעצם לא אמיתיות או מיותרות.

לשם כך המציאו ארגונים ופוליטיקאים כל מיני סיסמאות קליטות כמו "80 אחוז מהאנשים מסכימים על 80 אחוז מהדברים", "במקום לעסוק במחלוקות, בואו נמצא פתרונות", ו"אם אנחנו יכולים להיות ביחד בטנק, אז יכולים להיות ביחד בהנהגת המדינה". הסיסמאות האלה נשמעות יפות וקליטות, אבל הן לא רק שקריות, הן גם פוגעות הן ביכולת לקדם ולהוביל דרך, והן ביכולת להיות באחדות אמיתית, לא מדומיינת.

א. תעתועי חוק ה-80/80

נניח ש-80 אחוז מהאנשים מסכימים על 80 אחוז מהדברים. נניח.

אך המחלוקות העיקריות לגבי הדרך אינן על התיאוריות. רוב האנשים הם אכן בעד כל מה שטוב ונגד כל מה שרע. רוב האנשים הם בעד רוב יהודי, התיישבות יהודית, חירות וזכויות הפרט, אכיפה שוויונית של החוק, שגשוג כלכלי, הפחתת יוקר המחיה, ביטחון והרתעת האויב ועוד. כמה פשוט.

המחלוקות מתחילות ברגע שנכנסים לעובי הקורה מבחינת הבנה וניתוח של המציאות.

האם האכיפה היא אכן שוויונית? מה מפריע למימושה? האם קיים איום על הרוב היהודי? מה הגורמים לאיום? האם יש בעיית התיישבות יהודית בנגב שצריכה להדיר שינה מעינינו? השאלות הן רבות.

כלל אצבע בהבחנה בין תפיסות פוליטיות שונות קובע, שההבדלים בעיקרם לא בהכרח באים לידי ביטוי בהגדרת הרצוי, אלא קודם כל בהבנה אחרת לגמרי של המציאות הקיימת. לפעמים הסכמה על המצב הרצוי היא החלק הקל; שורש המחלוקת מתבטא דווקא בהבנת המציאות ופרשנות נאמנה שלה.

אל פרשנות שונה של המציאות מצטרפת מחלוקת נוספת: אלו בעיות הן דחופות בעינינו, ואלו בעיות נוטות להיעלם מהעין? אלו בעיות תובעות את מירב תשומת הלב, ואיזה נדחקות לסוף רשימת המטלות?

גם אם הסכמנו על הבנת המציאות, פרשנותה וניתוחה, הנה עוד כמה דברים חשובים שכנראה ישאירו את חוק ה-80/80 בעיי חורבות:

כלל אצבע
בהבחנה בין
תפיסות
פוליטיות
שונות
קובע,
שההבדלים
בעיקרם לא
בהכרח
באים לידי
ביטוי
בהגדרת
הרצוי, אלא
קודם כל
בהבנה
אחרת
לגמרי של
המציאות
הקיימת

”
היכן אנחנו מוכנים
להשקיע את המשאבים
שלנו? מהו סדר
העדיפויות מבחינת
התקציב, משאבי האנוש
ומשאבי הזמן שלנו?
וחשוב יותר, מהו סדר
העדיפויות הערכי
ומוסרי שלנו?

היכן אנחנו מוכנים להשקיע את המשאבים שלנו? מהו סדר העדיפויות מבחינת התקציב, משאבי האנוש ומשאבי הזמן שלנו? וחשוב יותר, מהו סדר העדיפויות הערכי ומוסרי שלנו?

האם נכון לשלם מחירים פוליטיים עבור השגת המטרה? ואיזה? על מה נהיה מוכנים לוותר בעבורה? עם איזה גורמים משפטיים, תקשורתיים ודיפלומטיים נהיה מוכנים להתעמת כדי לממש יעדים אלו?

ניקח לדוגמא את ערך השמירה על הרוב היהודי. אין לך סוגיה מוסכמת יותר ממנה; אך גם אין לך סוגיה יותר מקוטבת ממנה.

האם יש הסכמה על כך שהמצב הנוכחי אכן מאיים על הרוב היהודי? מה הגורמים לאיום? כיצד מטפלים בהם? מה אנחנו מוכנים לעשות בעניין? לשנות את חוק השבות? להתעמת עם בית המשפט ועם גורמים משפטיים שהמציאו את 'הזכות להגרי'? להקדיש לזה משאבים? לשלם את מחיר ההתקפות הפוליטיות והדיפלומטיות? אלו הן שאלות כבדות משקל שבפועל משקפות את המציאות הנוכחית, בה רק מחנה אחד עסוק באמת בבעיה הזו.

כל המסננת הזו כנראה תפרק לגמרי את חוק ה-80/80 ברוב סוגיות הליבה. מי שבונה על דרך זו להשגת אחדות בעם ישראל, ימשיך לחיות בעולמות כוזבים ולדקלם סיסמאות תלושות.

ג. "בואו נמצא פתרונות במקום להמשיך עם המחלוקות"

מצוין, כולם בעד פתרונות ולא מחלוקות. איך לא חשבנו על זה קודם.

אך הדיבור הזה על 'פתרונות ולא מחלוקות' הוא עצמו דיבור של שמאל. השמאל כל הזמן מדבר על פתרונות, כאילו שאת כל העוני, המלחמות, את הפשיעה ואת הפקקים ניתן לפתור ללא החלטות שנויות במחלוקת, אם רק נפעיל את התבונה והרצון הטוב שלנו.

**הימין,
כדרכו, חי
פחות
בעולם
ה'פתרונות'
ומעדיף
לדבר על
החלופות,
כלומר
תעדוף
ערכי מתוך
שקלול כלל
היתרונות,
החסרונות
והמחירים
שכרוכים
בכל
החלטה**

ברגע ש'הפתרונות הנפלאים' יגיעו לקרקע המציאות, ויסתבר שפתרונות נפלאים אלה מולידים בעיות חדשות אחרות (ומחירים שיש לשלם כדי להשיגם); ברגע שיתבררו המחלוקות החדשות שהם מולידים - כל אוטופיית הפתרונות תתפרק לרסיסים.

הימין, כדרכו, חי פחות בעולם ה'פתרונות' ומעדיף לדבר על החלופות, כלומר תעדוף ערכי מתוך שקלול כלל היתרונות, החסרונות והמחירים שכרוכים בכל החלטה.

גם על דרך זו לא כדאי לבנות מגדלים של אחדות.

מסקנה: זה ששירתנו יחד בטנק והגנו ביחד על המדינה, העם והארץ, לא אומר שאנחנו מסכימים על זיהוי הבעיות, סדרי העדיפויות, השקעת המשאבים, ועל המחירים שיש לשלם. פתאום לחסל גודד חמאס הופך לקל הרבה יותר מאשר לפתור סבך פוליטי.

ג. חוק האחדות האמיתי

אבל מה עם האחדות?

חוק האחדות האמיתי קובע שכל מי שהשייכות שלו לעם היהודי חשובה לו יותר מהמחלוקות בתוך העם היהודי - ינצור בליבו את ערך האחדות. ומי שלא - כל חוקי ה-80/80 לא יעזרו לו. אז כדאי להשקיע את התשומות למען אחדות במקום הנכון, ולא לפתח פנטזיות מדומות על השגת אחדות באמצעות טשטוש המחלוקות על הדרך. אין דבר יותר לא יהודי מהציפיה הזו.

האחדות קיימת והיא עוד תתחזק. והמחלוקות דווקא תחדד אותה. והן יפרו זו את זו, כמסורת העתיקה של העם הזה.

סיסמאות קליטות אך ריקות מתוכן מונעות מאיתנו לקדם מדיניות החיונית לקיומנו ולזהותנו כעם, וגם מטשטשות את ערכה האמיתי של האחדות.

את הקואליציה בכנסת, איתה מקדמים בפועל את ישראל, בונים לפי חוק ה-60/60: 60 אחוז מתוך עם ישראל יודעים ליצור קואליציה ולהתקדם קדימה בצעדים מדודים. לאט אבל בטוח. ואת האחדות נשמור - ללבבות, לתפילות, ולשאיפות.